

Канре розв'язала халат перед дзеркалом. Тонка тканина ковзнула на підлогу і скрутилася там. У дзеркалі, підсвічена тьмавим полум'ям, вимальовувалася постать із тонкими стегнами і сороміцько обтягим над плечима волоссям.

Канре придивилася до грудей, дрібних, як цьогорічний урожай. Між ними горіло ледь помітне в півтемряві керамічне серце, котре вона викликала назовні своїм бажанням.

Дівчина торкнулась його пальцями — обриси проступили чітко, мовби були матеріальними, а не лише вигадкою могутньої чаротворчої сили. Вона навіть відчувала холодну гладкість емалі, котра вросла під шкіру.

Серце скидалося на вишукану прикрасу, одну з тих, які лежали колись на туалетному столику в покої маєстри Альвіанні. До них Канре було суворо заборонено торкатися. Та вона все одно часом торкалася — до пухнастих пензлів, перлових пудрениць і скляних баночок

із паморочливими запахами. Навіть обмацувати життя, яким сама вона жити не могла, — то була маленька радість, котру треба часом собі дозволяти, аби не з'їхати з глузду.

Втім, вона закінчилася, та радість, поступившись іншій. А скоро і це закінчиться.

Дівчина обвела пальцями керамічний годинник і придивилася до стрілок, котрі блискотіли всередині. З моменту, як у неї з'явилося це серце, друге і зайве, життя перетворилося на міряння часу.

Канре переконувала себе, що все ще гаразд. Наче молитву, повторювала подумки: Кара не дожила до двадцяти п'яти, Юппер — до шістнадцяти, Аннік — навіть до тринадцяти. То їй, вважайте, пощастило. Вона проживе більше від усіх, окрім, мабуть, Кари.

Бо годинник цокає.

Канре згасила свічку і пірнула під важку ковдру. Часом перед сном до неї приходили думки про те, чи варте воно було цього кінця. Чи могла б вона уникнути свого вироку, якби відступила вчасно? І що сталося б далі, якби керамічне серце не застигло в неї між грудей?..

— Сестро Кара, сестро Юппер, сестро Аннік... — прошепотіла Канре, пірнаючи в дрімоту. — Я скоро помру.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЖАРРАК ПОРУШУЄ ПРАВИЛА

Усе могло би, безперечно, скластися по-іншому, якби Жарра́к не належав до великого дому. Або був на кількадесят років старшим за Канре, а ще бажано беззубим і буркотливим. Чи якби він обрав інший день для втечі з лекцій. Якби бодай для пристойності задирав голову достатньо високо, як і личить шановному панству, до якого належав. Тоді ще був би шанс, що юнак проминув би Канре, не черкнувши й поглядом, і, можливо, це своєю чергою не смикнуло б жодну срібну нитку.

Але цього не сталося. Як не сталося снігу в червні і кривавої війни після вбивства королеви-матері, слава за те всім великим домам.

Натомість Жаррак, замість піти крізь парадний вхід, шмигнув під кам'яною аркою до заднього двору за маєтком маєстри Альвіанні, своєї двоюрідної тітки. А це той вид стосунків, коли вас іще зв'язує щось кровне, проте

воно здебільшого передбачає лише подобу турботи й інтересу до справ одне одного. Природно, тітка не цікавилася тим, що племінник тікає з навчання та пропускає його, гостюючи в її маєтку, найближчому до Лекторійного дому імені святого Максимілія.

Сама маєстра здобула бездоганну домашню освіту, як належить панні, і дуже цим пишалася, примовляючи, що в її часи юна дівчина *і не помислила би* податися в студентки і то все поганий вплив Ермани. Нині більше інтересу вона виявляла до парфумів, а не до книг. Поповнювала, щоправда, обидві колекції з огляду на бажання демонструвати красу та розум, які, на думку оточення, рідко йдуть у парі. Бо відома річ: суперечливе враження — найкраще, аби тебе не розгадали. А ті, кого важко розгадати, завжди на висоті в колах, до котрих маєстра належала за правом народження і звідки не мала жодного шансу вирватися.

Тож Жаррак, насвистуючи мелодію сороміцької пісні, яку почув від свого друга Шарля Толію, забіг у двір, заляпав світлу одіж болотом, котре квацяло під ногами після нічної зливи, і послизнувся на бігу так, що ледь не впав у дерев'яне коритце, повне чистих, щойно випраних простирадл.

Вилаявся він геть невідповідно до свого статусу, тому тихо й під носа, а тоді спантеличено кинув:

— Що у вас тут валяється посеред дороги?

«Дорогою» болото у дворі назвати було важко. Але коритце стояло посередині, зовсім посередині. Тож якби хтось хотів якнайшвидше перетнути двір, як-от Жаррак щойно, він би обрав саме шлях, на котрому лежало прання. Тільки що на задньому дворі швендяли самі лиш слуги, і вони би просто, ні пари з уст, оминули

корито з білизною і пішли собі далі. Але біда принесла сюди молодого маестра. Біда та звалася професором історії цивілізацій, якого Жаррак не міг слухати не засинаючи, хоч викладач і отримав торік від Ради почесну відзнаку за видатні досягнення в науці.

— Це моя провина, маестре. — Канре виринула з-за розвішаної на довгих шворках білизни і подумки вилаяла невчасного тут панича слівцями, які вона ще в дитинстві завчила від Кари. Утім, відвертості ніколи не просочувалися крізь її міцно стулені вуста.

Тепер їй належало вибачатися, бо Жарракові належало все інше, включно з її життям. І нехай рабства у Франі ніхто не пам'ятав, та це не допомогло ні Карі, ні Юппер, ні Аннік. Наймолодшій сестрі радше пощастило померти рано.

Канре зняла фартух, у просторих кишнях якого дзвеніли ключі від кухонних комірчин і кімнат тієї частини дому, котру маестра вділила для слуг. Фартух належав панні Манно́, і не дайте пресвяті комусь забруднити його навіть зі споду! Та Канре смикнула його собі, аби не забризкати водою зі свіжовипраної білизни, бо ж їй по тому поспішати до маестри.

Дівчина повісила фартух на натягнутий мотузок і опустилась на коліна, подумки прикидаючи, скільки сохнути-ме сукня після прання, куди її якнайшвидше доведеться відправити після клякання в болото.

Вона опустила погляд до землі і витягнулась уперед, щоби паничеві відкрились її шия й потилиця, розмежована акуратним проділом. Мітки від хвороби там не було.

— Боже, я ж не наказував тобі падати в болото... — відказав Жаррак куди спокійніше, ніж до того цікавився щодо корита.